

Head vabatahtlikud!

Kallid sõbrad!

Teie kõigi tegevus, mida me just nägime ja millest kuulsime, on mulle isiklikult äärmiselt inspireeriv ja innustav. Selle kõik saab kokku võtta sõnaga "märkamine".

Olgu see haigetele lastele rõõmu valmistamine, vabatahtlik päästetöö, jalgpallitreeningud noortele või arvamusfestivali korraldamine. Teie kõik olete märganud neid, kes vajavad abi või tuge, olete märganud seda, mida teie kodukant või kogu Eesti vajab. See omakorda aga aitab vähendada ükskõiksust ning võõrandumist meie ümber, aitab muuta Eestit suuremaks ja paremaks.

Ent vaid märkamisest ei piisa, sest tuleb ka teha. Me võime küll märgata, et midagi on viltu või midagi vajab parandamist, aga igaüks saab paljutki ka ise ära teha – kui tahad, et asi läheks paremaks või tahad teha enamat kaebekirjade kirjutamisest.

Kui me mõtleme vabatahtlikkusele, siis – nagu oleme täna siin näinud – mõtleme üksikisikute panusele, mida ta ise peab vajalikuks teha, kasutades oma vabadust otsustada, mida tuleb teha.

Sageli unustame, kui suur on olnud vabatahtlikkuse roll Eestis. Meie kõige suurem vabatahtlikkuse looming on oma riigi loomine. See kõik algas vabatahtlikest, kes tahtsid eesti keeles laulda, tahtsid eesti keeles õppida, mõelgem kas või Aleksandrikooli loomise paraku küll halvasti lõppenud loole. Edasi vaadagem läinud sajandi algaastatesse, mil inimesed vabatahtlikult tulid kokku ja tegutsesid oma riigi loomise nimel. Tol ajal ei olnud abifonde nendele, kes tahtsid Eestimaast ja Põhja-Liivimaast teha Eesti riiki.

Vabatahtlikkus ja vabatahtlikkuse vägi ei ole kuhugile kadunud. Samas ei tea me millegi alguses kunagi, kui suureks võivad asjad muutuda. Selle kinnituseks on üks tänase auhinna saanud inimene – Henri Laupmaa, tema ja tema paljude abiliste tegevus – Eestist alguse saanud "Teeme Ära!" algatuse jõudmine 112 riiki. See, väikesest Eestist liikuma pääsenud

vabatahtlike algatus on nüüd on läinud üle maailma, kus osalevad miljonid ja miljonid inimesed. Kõik tänu sellele, et siin oli idee ja siin hakkasid inimesed vabatahtlikult tegutsema.

Samamoodi mõtlen ma arvamusfestivalile. Kui paar aastat tagas olid inimesed mures, et keegi ei kuula neid, siis arvamusfestival on minu arvates meie arvamusmaastikku palju muutnud. Ja kui näeme, millise kadedusega mõned naabrid meie peale vaatavad, siis võib loota, et see paneb neidki tegutsema.

Täna teid kõiki selle eest, et tegus vabakond on meie riigi loomulikuks osaks. See on meie riigi tugevuseks. Vabatahtlikku tööd saab teha vaid hoolides oma maast ja oma inimestest. Seda saab teha vabast tahtest vaid seal, kus ei pea kartma kõrgemalt tulevat pahameelt. Meil on õnn elada riigis, kus saame vabade kodanikena vabatahtlikult tegeleda sellega, mida me õigeks peame. See hoiab meie riiki ja ühiskonda avatumana ning tervemana.

Mõtleme nendele riikidele ja ühiskondadele, kus vabatahtlikkus ei ole lubatud, vaid toob inimese ukse taha hoopis salapolitseeritud, kus demokraatlikke väärtusi kaitsvaid vabatahtlikke organisatsioone suletakse põhjusel, et osa nende toetajaid asub ka välismaal. Ma ennustan, et sellistel ühiskondadel on halb tulevik.

Head vabatahtlikud, suur tänu teile kõigile. Teie tegevus kinnitab, et märkamine, head mõtted ja pealehakkamine muudavad meie maa ja meie elukeskkonna paremaks. Suur tänu ka teie lähedastele, kes teid iga päev toetavad ning teie tööd mõistavad.

Ilma teieta oleks Eesti hoopis teistsugune, palju kõledam ja kurvem.

Aitäh teile kõigile!